

Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...

Մարտի 11.28

Մարտ, 2013թ.

№ 3 (43)

ԲԱՐԻՆՈՐ

Լոյս է տեսնում 2009թ. ճայիսից

ՔՐԻՍՏՈՍ ՀԱՐՅԱՎ Ի ՄԵՌԵԼՈՑ
ՕՐՀՆՅԱԼ Է ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ՔՐԻՍՏՈՍԻ

ՎԿԱՅԵՔ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԸ
ՁԵՐ ՀԱՐԱՋԱՏՆԵՐԻՆ

ԶՎԱԽԵՆԱՆՔ
ԴԺՎԱՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻՑ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Մարտի, 2013թ.
N 3 (43)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

ԱՇՔ եկեղեցու եղբայրական խորհուրդ

Քրիստոս հարյավ ի մեռելոց.

Օրհնյալ է հարությունը Քրիստոսի.....1

ԱՇՔ եկեղեցու մանուկների ու պարանիների

հոգևոր կրթության պարասխանապուրների

հավաքույթ.....2

Նրահատ Կնիքեկյան

Քրիստոս հարյավ ի մեռելոց.

Օրհնյալ է հարությունը Քրիստոսի.....3

Մամիկոն Ղազարյան

Վկայեք Աստծու Խոսքը ձեր հարազատներին.....7

Նալվաճներ Մովսես Խորենացու

«Նայոց պարմությունից».....10

Նոժարությանը ու անարարունջ կրենք

մեր խաչը.....14

Չվախենանք դժվարություններից.....15

Նրա բազուկների մեջ.....16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափակություններն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Նեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փազգրվում է հոժա ր ա կ ամ նվիրաբաժնությունների շնորհիվ: Նվիրաբաժնությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

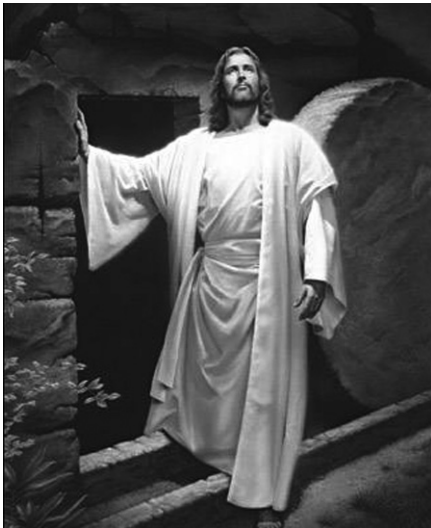
ՔՐԻՍՏՈՍ ՀԱՐՅԱՎ Ի ՄԵՌԵԼՈՑ.

ՕՐՀԵՅԱԼ Է ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆԵ

ՔՐԻՍՏՈՍԻ

Միրելի՛ հավատացյալ եղբայր-ներ ու քույրեր, որ բնակվում եք Հայաստանում, Ռուսաստանում, Եվրոպայում, Ամերիկայում և ամեն տեղ. շնորհավորում ենք ձեզ Սուրբ Զատիկի՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի հրաշափառ հարության օրվա առթիվ:

Մոտ երկու հազար տարի առաջ կատարվեց մարդկության պատմության ամենամեծ ու ուրախալի հրաշքը՝ Հիսուսը հարություն առավ գերեզմանից, բարձրացավ ու մտավ ոչ թե ձեռագործ սրբարանը, հապա բուն երկինքը, որպեսզի հիմա մեզ համար ներկայանա Աստծու առջև. «*Քանզի Քրիստոս ոչ թե ձեռագործ սրբարանը մտաւ, որ ճշմարիտին օրինակն է, հապա բուն երկինքը՝ որպէս զի հիմա մեզի համար Աստուծոյ առջև ներկայանայ*» (Եբր.9.24):

Գողգոթայի խաչի վրա Հիսուսն Իր մահով քավեց ողջ աշխարհի մարդկության մեղքը, որպեսզի ով որ հավատա՝ չկորսվի, այլ հավիտենական կյանք ունենա:

Միրելի՛ ընթերցող, Հիսուսն Իր սուրբ ու փրկարար արյունով Հորը ներկայացել է նաև քեզ համար: Այդ արյունը քո փրկության գինն է. ինչքան էլ մեղավոր լինես դու, Նրա արյունն ավելի թանկ արժե, քան քո փրկության գինն է: Թող Հիսուսի հարության ուրախությունն իրական լինի քեզ համար ու նաև բոլոր նրանց համար, ովքեր սիրում են Հիսուսին: Եթե դու ուզում ես գնալ դեպի Աստված, գնա՝ համարձակ, Նա միշտ կենդանի է՝ բարեխոս լինելու քեզ համար:

Թող Նրա հարության ուրախությունը ներգործի մեր մեջ, որպեսզի ավելի մեծ նվիրումով գործենք Տիրոջ համար, ինչպես ասում է Պողոս առաքյալը Ա Կորնթ. 15.58-ում. «*Ուստի, իմ սիրելի եղբայրներս, հաստատ եղէք, անշարժ կեցէք և ամեն ատեն աւելցէք Տէրոջը գործին մէջ, զիտնալով որ ձեր աշխատութիւնը պարապ չէ Տէրոջմով*»:

Հորդորում ենք ձեզ, որ հարության այդ հրաշքը պատմեք ձեր բարեկամներին ու հարազատներին, որպեսզի նրանք հավատալով դուրս գան դատապարտության տակից և ունենան հավիտենական կյանք:

Հայաստանի ԱՀՔ եկեղեցու

եղբայրական խորհուրդ

Պատկեր, 2013թ., ՕՆՑ (43)

ԱՀՔ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ՄԱՆՈՒԿՆԵՐԻ ՈՒ ՊԱՏԱՆԻՆԵՐԻ ՀՈԳԵՎՈՐ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒՆԵՐԻ ՀԱՎԱՔՈՒՅԹ

*Ահա տղաքը Տէրոջը ժառանգութիւնն են. որովայնի
պտուղը անոր պարզէն է:*

Մաղմուս 127.3

Այսօր աշխարհի շատ գործոն-
ներ՝ հեռուստատեսությունը,
ինտերնետը, չար ընկերակցություննե-
րը բացասական մեծ ազդեցություն են
թողնում մանուկների ու պատանիների
հոգևոր վիճակի վրա, ուստի պետք է
նրանց հնարավորինս զերծ պահել այդ
ազդեցությունից: Հարկավոր է երեխա-
ներին ապահովել հոգևոր կերակուրով,
իսկ այդ կերակուրի մասին պետք է
հոգալ և՛ ընտանիքում, և՛ եկեղեցում:

Այդ նպատակով 2013թ. մարտի 16-
ին Աբովյան քաղաքում տեղի ունեցավ
ԱՀՔ եկեղեցու մանուկների ու պատա-
նիների հոգևոր կրթության պատաս-
խանատուների հավաքույթ:

Հավաքույթի ժամանակ խոսվեց
երեխաների հոգևոր դաստիարակու-
թյան մասին: Եկեղեցու ապագան երի-
տասարդներն են, իսկ հոգևոր կառույց
ունեցող երիտասարդներն ունենալու
համար հարկավոր է մանուկներին ու
պատանիներին հոգևոր կրթություն
տալ: Ընտանիքներում հավատացյալ
ծնողները պետք է հոգան երեխաների
հոգևոր դաստիարակության համար,
որովհետև Աստծուն սիրող մարդը
մտածում է իր ընտանիքի հոգևոր կե-
րակուրի, հոգևոր կյանքի մասին: Իսկ
եկեղեցում երեխաների հետ հոգևոր
աշխատանք են տանում համապա-
տասխան ծառայողները, և նրանց նա-
խանձավորությունն ու հոգևոր վիճակը

նույնպես կարևոր պայման են երեխա-
ների հոգևոր աճի համար: Մեր եկեղե-
ցու շատ մանուկներ, որոնք սկզբից
եղել են հավատքի մեջ, հոգևոր կրթու-
թյուն են ստացել, այսօր դարձել են
եկեղեցու ծառայողներ:

Մանուկների ու պատանիների հետ
հոգևոր աշխատանք տանելու համար
թե՛ ծնողները, թե՛ հոգևոր ուսուցիչները
պետք է Տիրոջից իմաստություն ունե-
նան: «Վասն զի իմաստութիւնը Տէրը
կու տայ. զիտութիւնը ու հանճարը ա-
նոր բերնէն են» (**Առակաց 2.6**): «Ամէն
բանին զլուխը իմաստութիւնն է, իմաս-
տութիւն ստացիր ու ամէն ստացած
բաներուդ հետ խոհեմութիւն ստացիր»
(**Առակաց 4.7**):

Եկեղեցու ծառայողները պետք է կա-
րողանան Աստծու օգնությամբ նպաս-
տել, որ յուրաքանչյուր հավատացյալի
մեջ Աստծու Խոսքի հեղինակությունը
ամենաբարձրը լինի: Այդ դեպքում է,
որ հավատացյալը կարող է պտուղ
բերել և գործել Տիրոջ փառքի համար:

Հավաքույթի վերջում եղան վկա-
յություններ, եղբայրները պատմեցին,
թե ինչպես է Աստված գործել երեխա-
ների միջոցով, մանկական հավաքույթ-
ների ժամանակ եղել են Սուրբ Հոգու
մկրտություններ: Քիչ չեն դեպքերը,
երբ երեխաների միջոցով ապաշխա-
րել են նաև ծնողներն ու Հիսուսին ըն-
դունել են որպես իրենց Տեր ու Փրկիչ:

ՔՐԻՍՏՈՍ ՀԱՐՅԱՎ Ի ՄԵՌԵԼՈՑ. ՕՐՀՆՅԱԼ Է ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ՔՐԻՍՏՈՍԻ

Միրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, շնորհավորում ենք Ձեզ Սուրբ Ջատիկի՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի հրաշափառ հարության օրվա առթիվ: Այս օրը մարդկության պատմության ամենահիշարժան և ամենաուրախալի օրն է, որովհետև Քրիստոս մեռելներից հարություն առավ, վերստին ծնեց մեզ ու բերեց հավիտենական կյանքի հույսը:

Ծննդոց 3-րդ գլխում կարդում ենք, որ երբ Ադամը չլսեց Աստծուն ու չպահեց Նրա պատվերը, Աստված նրան դուրս վռնդեց եդենական պարտեզից ու գրկեց կենաց ծառից ուտելու, այսինքն՝ հավիտենական կյանք ունենալու իրավունքից:

Զրկվելով հավիտենական կյանքից՝ Ադամը դարձավ մահկանացու, մեղքի թագավորության ստրուկ: Ադամի հանցանքի պատճառով բոլոր մարդկանց, այդ թվում ինձ ու ձեզ վրա դատապարտության վճիռ եղավ: Աշխարհի եկող բոլոր մարդկանց՝ մեծ թե փոքր, հարուստ թե աղքատ, լավ թե վատ, թագավոր թե ռամիկ, գերի թե ազատ, սպասում էր Աստծու հավիտենական դատաստանը՝ կրակի լիճը: Աստծու Խոսքն ասում է, որ այսպես կլինի նաև բոլոր այն մարդկանց վերջը, որոնք «ճշմարտության սերը չընդունեցին, որպեսզի փրկվեն», այսինքն՝ չեն սիրում ճշմարտությունն ու մերժում են Տեր Հիսուսին: «Եւ տեսայ պզտիկ ու մեծ մեռելները, որոնք Աստուծոյ առջև կայնած էին. ու գիրքերը բացուեցան, և ուրիշ գիրք մը բացուեցաւ, այսինքն կենաց գիրքը... Եւ ով որ կենաց գիրքին մէջ գրուած չգտնուեցաւ, կրակի լիճին մէջ ձգուեցաւ (Հայտն. 20.12-15):

Միրելիներ, այսօր Քրիստոս հարություն է առել, խափանել է մահը, Ավետարանի միջոցով լույս է հանել կյանքը և անմահությունը, ու մենք հիմա ոչ թե տրտմության, այլ մեծ ուրախության առիթ ունենք, մեզ սպասում

Պատիվ, 2013թ., ՕՆՑ (43)

են ոչ թե Աստծու ահեղ դատաստանն ու կրակի լիճը, այլ Աստծու երանելի ուրախության մեջ մտնելու և Նրա հետ հավիտյան ապրելու կատարյալ երջանկությունը:

Մոտ երկու հազար տարի առաջ, կիրակի առավոտյան, Մարիամ Մագդաղենացին, Հակոբոսի մայր Մարիամն ու Սողոմոն գնացին Քրիստոսի գերեզման, որպեսզի օծեն Նրա մարմինը: Երբ մոտեցան գերեզմանին, տեսան՝ քարը գլորված է, ու շատ զարմացան: Աստծու հրեշտակը գլորել էր գերեզմանի քարը:

Երբ նրանք ներս մտան, Տեր Հիսուսի մարմինն այնտեղ չգտան, ու երբ սրա վերաբերյալ մեծ տարակուսանքի մեջ էին, լուսափայլ հանդերձներով երկու մարդ

հասան նրանց: Եվ երբ կանայք, վախով լցված, իրենց երեսները դեպի գետին դարձրին, այդ մարդիկ ասացին նրանց. «...Ինչո՞ւ համար ողջը մեռելներուն հետ կը փնտռէք. հոս չէ ան, հապա յարութիւն առաւ...» (Ղուկաս 24.5-6):

Երբ կանայք այս ամենը պատմեցին առաքյալներին, վերջիններիս դրանք թվացին ցնորական խոսքեր, ու չէին հավատում, քանի որ մարդ-

կային բանականությամբ հարույժուն անհասկանալի է և անհնարին: Քրիստոսի հարությունը միայն հավատքով կարելի է ընդունել, քանի որ այն հակասում է մարդկային բանականությանը: Նույնիսկ սատանան մտածում էր, թե մահը վերջ կտա Քրիստոսին, բայց Քրիստոսի համար մահը ոչ թե վերջն էր, այլ հարության կյանքի մեջ մտնելու ճանապարհը, ոչ թե պարտություն, այլ հաղթանակ:

Սատանայի համար մահը վերջն էր, բայց Տիրոջ համար մահը դեպի հարություն տանող դուռն ու ճանապարհն էր:

Նույնպես և քրիստոնյան, երբ մեթժում է աշխարհն ու, կյանքը նվիրելով Քրիստոսին, զոհվում է Նրա համար, դա ոչ թե պարտություն է, այլ մահվան

նկատմամբ հաղթանակ, ինչպես ասում է Աստծու Խոսքը. «Պատուական է Տերոջը առջև Իր սուրբերուն մահը» (Մաղմոս 116.15): Մահը հարության մեջ մտնելու մուտքի դուռն է:

Եկեք մի պահ ուշադրություն դարձնենք այն հանգամանքին, երբ Տիրոջ հրեշտակը, երկնքից իջնելով, գնաց ու գլորեց գերեզմանի քարը: Այդ ժամանակ մեծ երկրաշարժ եղավ, գերեզմանի պահապանները

վախից մեռելի պես ընկան: Հրեշտակը պատասխան տվեց կանանց և ասաց. «...Դուք մի վախճաք, քանզի գիտեմ որ կը փնտռեք Յիսուսը, որ խաչուեցաւ» (Մատթ. 28.5): Հռոմեական զինվորների քաջությունը մեկ ակնթարթում փոխվեց մեծ վախի ու մեծ խռովության, այնպես, որ նրանք մեռելի պես ընկան գետին: Եկեք այս փաստը տեսնենք որպես գալիքի խորհրդանիշ: Ի՞նչ պետք է անեն անհավատները և պիղծերը վերջին օրը, երբ հնչի փողն ու Քրիստոսը գա Իր փառքով՝ դատելու աշխարհը: Ի՞նչ պետք է անեն նրանք, երբ տեսնեն բոլոր՝ թե՛ մեծ ու թե՛ փոքր մեռելներին գերեզմաններից դուրս գալիս: Ինչպիսի՜ արասափ ու ցնցում պիտի ունենան նրանց հոգիները, երբ հասկանան, որ այլևս չեն կարող ծածկվել Աստծուց և պետք է դեմառդեմ հանդիպեն Նրան, Ում խաչել են: Նրանք կհասկանան, որ կա հարություն, և կա Աստծու բարկություն: «Եւ լեռներուն ու ապառաժներուն կ'ըսէին, Մեր վրայ ինկէք ու մեզ ծածկեցէք անոր երեսէն՝ որ աքոռին վրայ կը նստի, ու Գառնուկին բարկութենէն» (Հայտն. 6.16):

Այժմ ուշադրություն դարձնենք այն մխիթարական խոսքերին, որ հրեշտակն ասաց Քրիստոսին փնտրողներին. «Պատասխան տուաւ հրեշտակը ու ըսաւ կիներուն, Դուք մի՛ վախճաք, քանզի գիտեմ որ կը փնտռեք Յիսուսը, որ խաչուեցաւ» (Մատթ. 28.5): Այդ խոսքերը շատ խորը իմաստ

ունեն, դրանք բոլոր ժամանակներում Հիսուսին փնտրող հավատացյալ մարդկանց արթնացնելու և հարության կենդանի հույսով լցնելու համար են: Այս խոսքերն իսկական քրիստոնյաներին հուշում են չվախենալ այս աշխարհում կատարվելիք ոչ մի բանից, քանի որ մեր Տերը գալու է և մեզ տանելու է Իր մոտ: «...նորէն կու գամ եւ ձեզ քովս կ'առնեմ, որպէս զի ուր ես եմ՝ դուք ալ հոն ըլլաք» (Հովհ. 14.3):

Մենք, որ առաջին Ադամի պատճառով կորցրել էինք դրախտը, գերի էինք դարձել մահվան թագավորությանը, դատապարտության տակ էինք ու մեզ սպասում էր կրակի լիճը, երկրորդ Ադամի՝ Հիսուսի հարությունով վերստին ծնվեցինք ու ձեռք բերեցինք երկնքի թագավորության և Աստծու հանգստության մեջ մտնելու իրավունք: Այժմ դատապարտության տակից դուրս գալու, հավիտենական կյանք ու Աստծու հանգստի մեջ մտնելու հնարավորություն ունի յուրաքանչյուր մարդ, ով իր բերանով կխոստովանի, որ Հիսուսը Տեր է ու սրտի մեջ կհավատա, որ Աստված Նրան մեռելներից հարություն տվեց: «Վասն զի եթէ քու բերնովդ Յիսուսը Տեր խոստովանիս, ու քու սրտիդ մէջ հաւատաս թէ Աստուած զանկաւ մեռելներէն յարուց, պիտի փրկուիս» (Հռ.10.9): Քրիստոսը խաչվեց մեր մեղքերի համար ու հարություն առավ մեզ արդարացնելու համար: Քրիս-

Պատկեր, 2013թ., © N 3 (43)

տոսի խաչը մեր մեղքերի համար քավություն եղավ, այսինքն՝ մեզ վերագրվեց Քրիստոսի արդարությունը, ու Քրիստոսի հարությունով մենք արդարացանք:

Սիրելի՛ ընթերցող, Աստծու Խոսքն ասում է, որ ինչպիսին էլ լինես, ինչքան էլ խորացած լինես մեղքի մեջ՝ պետք է հիշես. Աստված սիրում է քեզ ու չի ուզում քո կորուստը, այլ ցանկանում է, որ դու Հիսուսին ընդունես քո սրտում, Նրա միջոցով մեղքի քավություն ունենաս, փրկվես ու հավիտենական կյանք ձեռք բերես: Հիշի՛ր խաչի վրայի ավազակին, հիշի՛ր շնության մեջ բռնված կնոջը, թող նրանք օրինակ լինեն քեզ համար:

Այո՛, Աստված սիրում էր Իր պատկերով ստեղծած մարդուն և ուզում էր փրկել նրան: Այդ էր պատճառը, որ Աստված ուղարկեց Իր միածին Որդուն, Ով եկավ աշխարհ, մեռավ մեր մեղքերի համար ու հարություն առավ մեզ արդարացնելու համար: Նա պարտության մատնեց սատանային ու մեղքին և դուրս եկավ գերեզմանից՝ հաղթելով մահին:

Այս ճշմարտությունը քրիստոնեական հիմնարար ճշմարտությունն է:

Իից մեկն է, այն լուսաբանվում է բոլոր չորս ավետարաններում: Քրիստոսի հարությունը ապացույցն է այն բանի, որ Նա վճարել է մեր բոլոր պարտքերը՝ քավելով ոչ միայն մեր, այլև ամբողջ աշխարհի մեղքերը: Նրա հարությունը նաև մեր հարության նախապատկերն ու գրավականն է:

Սիրելիներ՛, ուզում եմք Աստծուն փնտրող բոլոր քրիստոնյաներին հորդորել. մի՛ վախեցեք, գերեզմանը հաղթություն չունի, մահն ընկղմված է Քրիստոսի հաղթության մեջ: Եթե դեռ չեք ընդունել Քրիստոսին, հավատացե՛ք Նրան, Նա սիրում է ձեզ, Նա խաչվել ու հարություն է առել նաև ձեզ համար:

Կարևոր չէ, թե մեր մարմինները որտեղ գերեզման կգտնեն, գերեզմանի քարն ինչպիսին կլինի. ամենակարևորն այն է, թե ինչի՞՞ համար մենք հարություն կառնենք՝ կյանքի՞, թե՞ դատապարտության:

Սիրելիներ՛, մի՛ կորցրեք մեր Տիրոջ՝ Հիսուս Քրիստոսի մահվան ու հարության միջոցով հավիտենական կյանք ստանալու այս հրաշալի հնարավորությունը: Ամեն:

Հրահատ Ամիրբեկյան

Հիսուս չեկավ գաղափարի համար մեռնելու, Նա եկավ մեռնելու մարդո՛ւ համար, եւ այդ մարդը ԴՈՒ ԵՍ:

ՎԿԱՅԵՔ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԸ ՁԵՐ ՀԱՐԱԶԱՏՆԵՐԻՆ

*Մեծ տրամուրդին է ինձի,
ու իմ սրտիս անպակաս ցաւ:
Քանզի ես ինքս կը խնդրէի
նզովուած ըլլալ Քրիստոսէ, իմ
մարմնի կողմանէ եղբայրներուս
ու ազգականներուս համար:*

Հռովմայեցիս 9.2-3

Հիսուսն իր աշակերտներին պատվիրեց, որ գնան, Արքայութեան Ավետարանը քարոզեն ամբողջ աշխարհում. «Եւ ըսաւ անոնց, Գացեք բոլոր աշխարհի, ու աւետարանը քարոզեցէք բոլոր ստեղծուածներուն: Ան որ հաւատայ ու մկրտուի՝ պիտի փրկուի, և ան որ չհաւատայ՝ պիտի դատապարտուի» (Մարկ.16.15-16):

Բոլոր ժամանակներում՝ թե՛ հալածանքների, թե՛ խաղաղ ժամանակ Աստծու Խոսքը քարոզվել ու վկայվել է շատերի կողմից: Պողոս առաքյալն ասում է. «Ես կապված եմ, բայց Աստծու Խոսքը կապված չէ»: Այո՛, Աստծու Խոսքը կապված չէ, այն քարոզվել է ու պետք է քարոզվի բովանդակ աշխարհին, ինչպես գրված է. «Եւ արքայութեան այս աւետարանը բովանդակ աշխարհի մէջ պիտի քարոզուի՝ բոլոր ազգերուն վկայութիւն ըլլալու և անկէ ետև վերջը պիտի գայ» (Մատթ.24.14):

Աստծու Խոսքը լույս է, այն պետք է լինի ոչ թե ամանի տակ, այլ բարձր տեղում, որպեսզի բոլորին լույս տա:

Այսօր մեր օրերում ինչքա՛ն անհոգ, անտարբեր, ծույլ հավատացյալներ կան, որոնք չեն մտածում իրենց ընտանիքի և բարեկամների ապաշխարության մասին: Իվան Անտոնովիչ Լևչուկն ինձ պատմել է, որ իրենց ազգականներն ու բոլոր բարեկամները հավատքի մեջ են: Գաղտնիքն այն է, որ նրանք, մտածելով իրենց բարեկամների մասին, հերթով բոլորի համար ծոմով աղոթքներ են արել, և դրա շնորհիվ հարազատները դարձի են եկել: Աստված ուզում է, որ բոլոր մարդիկ ապաշխարեն ու փրկություն գտնեն: Այդ նպատակի համար Նա գտնում է Իրենց նվիրված համապատասխան մարդիկ, գործում է նրանց միջոցով, ինչպես Դամասկոսի ճանապարհին Տեր Հիսուսը երևաց Սողոմոն՝ ասելով. «Քեզ

Պատկեր, 2013թ., ©N3 (43)

ազատելով այդ ժողովուրդին ու հեթանոսներին, որոնց հիմա քեզ կը դրկեն: Անոնց աչքերը բանալու, խաւարէն լոյսի, ու Սատանայի իշխանութենէն Աստուծոյ դարձնելու, որպէս զի անոնք մեղքերու թողութիւն առնեն, և սուրբերուն հետ մասնակից ըլլան ինծի հաւատալով» (Գործք 26.17-18):

Տերը ոչ մեկի կորուստը չի ուզում, «Վասն զի Որդին մարդոյ եկաւ որպէս զի կորստաձէր փնտռէ ու փրկէ» (Դուկ. 19.10): Երբ մի մեղավոր դարձի է գալիս, երկնքում հրեշտակներն ուրախանում են:

Ռախաբ կիմը չմտածեց միայն իր փրկութեան մասին: Գրված է, որ նա իր տանը հավաքեց հորը, մորը, եղբայրներին և ազգականներին: Նրա ողջ ազգատոհմը փրկվեց: Այդ մասին կարդում ենք Հեսու 6.22-23-ում. «Եւ Յեսու այն երկիրը լրտեսող երկու մարդոցն ըսաւ, այն պոռնիկ կնոջ տունը գացէք, ու ինչպէս անոր երդում ըրիք, կիմը ու անոր ամէն ունեցածը անկէ դուրս հանեցէք: Ուստի այն լրտես երիտասարդները գացին, ու Ռախաբը և անոր հայրը ու մայրը ու եղբայրները և անոր ամէն ունեցածը դուրս հանեցին, ու անոր բոլոր ազգատոհմն ալ դուրս հանեցին, և զանոնք Իսրայէլի բանակին դուրսը կեցուցին»:

Նույնը եղավ Կոռնէլիոսի հետ: Հրեշտակը երևաց նրան, պատգամ տվեց, որ կանչի Պետրոսին, որպէսզի վկայի Քրիստոսի մասին: Գրված է, որ Կոռնէլիոսը հավաքեց ազգականներին ու մտերիմներին, բարեկամներին: «Ու հետևեալ օրը Կեսարիա մտան. Կոռնէլիոս ալ իր ազգականները և

մտերիմ բարեկամները կանչած՝ անոնց կը սպասէր» (Գործք 10.24): Բոլորն ընդունեցին Խոսքը և մկրտվեցին Սուրբ Հոգով:

Հովհ. 4.28-34-ում գրված է, որ երբ սամարացի կիմն իմացավ, թէ Մեսիան Քրիստոսն է, թողեց սափորն ու գնաց քաղաք, հայտնեց մարդկանց: «Այն ատեն կիմը ձգեց իր սափորը ու քաղաքը գնաց, և ըսաւ մարդոցը, Եկէք տեսէք մարդ մը՝ որ ըսաւ ինծի ամէն ինչ որ գործեր են. արդեօք անիկա՞ է Քրիստոսը»:

Շատ սամարացիներ հավատացին ու գնացին Քրիստոսի մոտ: Տեր Հիսուսն ուրախութիւնից հրաժարվեց հաց ուտելուց, Նա իր աշակերտներին ասաց, թէ «իմ կերակուրն այն է, որ ես ինձ դրկողի կամքը անեմ և անոր գործը կատարեմ»:

Վերջերս եկեղեցու անդամ մի քույրիկ ինձ պատմեց, որ իր սկեսւորի հետ մեծ աշխատանք էր տարել: Աղոթքով ու մեծ հոգատարութեամբ, բարի վերա-

բերմունքով կարողացել էր օգնել, և սկեսուրը դարձի էր եկել ու հովվի մոտ խոստովանություն էր արել: Երբ հիվանդացել էր ու վիճակը վատացել էր, նա բարեկամներին դուրս էր հանել իր սենյակից, հարսի ու աղջկա հետ աղոթք էր արել և աղոթքի ժամանակ էլ հոգին ավանդել էր: Ավանդելուց հետո հարսն զգացել էր իր կողքով անցնող շոշափելի մի մեղմ քամի և շատ պարզ ու հստակ լսել սկեսուրի ձայնը. «Մուսան ջան, ինչ լավ արեցիր, որ ինձ ցույց տվեցիր Քրիստոսով փրկության ճանապարհը»: Չայնը լսելուց հետո հավատացյալ աղջիկը, որպես վկայություն, սկսել էր Տեր Հիսուսին փառաբանել հետևյալ խոսքերով. «Շնորհակալ եմ քեզնից, Տեր Հիսուս, որ մամայիս փրկեցիր»:

Այսօր շատերը կան, որ անհոգ են, փրկության հարցում մարդկանց օգնելու ժամանակ չունեն և վարվում են ճիշտ այնպես, ինչպես Հովնան մարգարեն վարվեց՝ փախալ Թարսիսի կողմ, որպեսզի չգնա Նինվեում քարոզելու: Նինվեում հարյուր քսան հազարից ավելի ժողովուրդ կար: Հովնան ավելի ափսոսաց դոմենու, քան այդ ժողովրդի համար:

Դարձի գալու և ապաշխարելու համար մարդիկ առաջին հերթին պետք է լսեն Աստծու Խոսքն ու հավատան, բայց, ինչպես ասում է Աստծու Խոսքը, ինչպե՞ս պիտի հավատան, եթե չեն լսել: «Ուրեմն ի՞նչպես պիտի կանչեն անոր՝ որո՞ւ չհաւատացին. կամ ի՞նչպես պիտի հաւատան անոր՝ որոն վրայով չլսեցին. կամ ի՞նչպես պիտի լսեն՝ առանց մէկուն քարոզելուն» (Հռովմ. 10.14):

Միրելինե՛ր, մեր Տեր Հիսուսը պիտի գա, ինչպես գրված է Հայտնության գրքի 1.7-8 խոսքերում. «Ահա ամպերով կու գայ. եւ ամէն աչք պիտի տեսնէ զանիկա, և անոնք որ զանիկա խոցեցին, և անոր վրայ կոծ պիտի ընեն երկրի բոլոր ազգերը»: Բայց ովքե՞ր պիտի կոծ անեն: Նրանք, որոնք դարձի չեկան: Ինչքա՞ն վայ կլինի, երբ դուք լսեք ձեր ամուսնու, կնոջ, երեխաների, ծնողների, հարազատի, բարեկամի ողբի ձայնը այն ժամանակ, երբ արդեն ուշ կլինի: Հիմա՝ պետք է բոլորի համար ողբանք, լաց լինե՞նք՝ աղոթքով, ծոմով, որպեսզի այն օրը լսենք նրանց ոչ թե ողբի, այլ ուրախության ձայնը: Հուդա 23 խոսքում գրված է. «Եւ ոմանք վախով ազատեցե՞ք՝ կրակէն յափշտակելով զանոնք, ատելով մարմինէն ազատուած հանդերձն ալ»:

Տարիներ առաջ մեր տանը, ամսկական ժողովի ժամանակ, աղջիկս տեսիլքով տեսել էր դրախտը, Տեր Հիսուսին, որ իրեն տարել էր և ցույց էր տվել դրախտը, հետո՝ դժոխքի տանջանքները: Վերջում Տեր Հիսուսն ասել էր. «Երեխաներ, դուք էլ աղոթեք նրանց համար, ովքեր չեն հավատում Ինձ, որպեսզի նրանք էլ չգան այս տանջանքի տեղը»: «Զըլլայ որ չարութեան փոխարէն չարութիւն հատուցանէք, կամ նախատինքի փոխարէն նախատինք. այլ ընդհակառակն օրհնեցէք, գիտնալով որ այս բանին համար կանչուեցաք. որպէս զի օրհնութիւն ժառանգէք» (Ա Պետրոս 3.9):

Աստծու ծառա
Մամիկոն Ղազարյան

ԿՊՄԻՍՏՈՒՆ, 2013 թ., «ԿՊՄԻՍՏՈՒՆ» ԾՆՅՈՒՆ (34)

ՀԱՏՎԱԾՆԵՐ

ՄՈՎՍԵՍ ԽՈՐԵՆԱՑՈՒ

«ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆԻՑ»

Շարունակություն: Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Երբ Թադետուր ներս մտավ, նրա երեսի վրա սքանչելի տեսիլք երևաց Աբգարին, նա գահից վեր կացավ և երեսի վրա ընկնելով երկրպագեց: Շուրջը գտնվող բոլոր իշխանները զարմացան, որովհետև տեսիլքը չիմացան: Աբգարը նրան հարցրեց. «Իսկապես դու օրհնյալ Հիսուսի աշակերտն ես, որին խոստացավ այստեղ ուղարկել, և կարող ես իմ ցավերը բժշկել»: Թադետուր նրան պատասխանեց. «Եթե հավատաս Հիսուս Քրիստոսին՝ Աստծու Որդուն, քո սրտի բոլոր ցանկացածները կստանաս»: Աբգարը նրան ասաց. «Ես հավատացի նրան և նրա հորը, ուստի կամենում էի զորքերս առնել և գալ կոտորել նրան խաչող հրեաներին, եթե ես ինձ չզգայեի հռոմեացիների թագավորության պատճառով»:

Այս խոսքից սկսելով՝ Թադետուր քարոզեց ավետարանը նրան և ամբողջ քաղաքին, ձեռքը վրան դնելով նրան բժշկեց, ինչպես և քաղաքի Աբդիու իշխանին, որ հիվանդ էր պողպարայով և մեծ պատիվ էր վայելում թագավորի արքունիքում. և առհասարակ բժշկեց քաղաքում եղած բոլոր հիվանդներին և ախտավորներին: Եվ բոլորը հավատացին, և մկրտվեցին ինքը Աբգարը և ամբողջ քաղաքը: Կուռքերի մեհյանների դռները փակեցին, և բազմի ռո սյունի վրա եղած պատկերները եղեգով պատեցին: Նա ոչ ոքի

բռնությամբ չէր դարձնում հավատի, բայց հավատացյալներն օր – օրի վրա ավելանում էին:

Իսկ Թադետուս առաքյալն Ադդե անունով մեկին, որ մետաքսագործ ու խույր կարող էր, Եդեսիայի վրա եպիսկոպոս ձեռնադրելով, նրան իր փոխարեն թողնում է թագավորի մոտ: Իսկ ինքն Աբգարից հրովարտակ առնելով, որ ամենքը Քրիստոսի ավետարանին լսեն, գալիս է Աբգարի քեռորդի Սանատրուկի մոտ, որին նշանակել էր մեր երկրի և զորքերի վրա: Բայց Աբգարը համաձայնեց թուղք գրել Տիրեբիոս կայսեր, որ ունի այսպիսի ձև.

Հայոց Աբգար թագավորը իր տիրոջը՝ հռոմեացիների Տիրեբիոս կայսերին ողջունում է:

Թեպետ գիտեմ, որ քո թագավորությունից ոչ մի բան չի ծածկվի, բայց իբրև քո մտերիմ՝ ավելին քեզ իմաց եմ տալիս գրով: Որովհետև պաղեստինա-

Պատգամ, 2013թ., № 3 (43)

ցիներին գավառներում բնակվող հրեաները ժողովվելով Քրիստոսին խաչեցին առանց որևէ հանցանքի, փոխանակ նրա մեծամեծ երախտիքներին, որ նրանց մոտ կատարեց, այսինքն հրաշքների և սքանչելիքներ մինչև անգամ մենած մարդկանց կենդանացրեց:

Պետք է գիտենաս, որ սրանք սովորական մարդու հրաշքներ չեն, այլ Աստծու: Որովհետև հենց այն ժամանակ, երբ նրան խաչեցին, արեգակը խավարեց, երկիրը շարժվեց ու տատանվեց և ինքն էլ երեք օրից հետո

մեռած տեղից հարություն առավ և շատերին երևաց: Եվ այժմ նրա անունը նրա աշակերտների միջոցով մեծամեծ հրաշքներ է կատարում, ինչպես հենց ինձ վրա հայտնի ցույց տվեց: Արդ՝ այսուհետև քո տերությունը գիտի, թե ինչ է պետք հրամայել հրեա ժողովրդի վերաբերմամբ, որոնք այն բանը գործեցին, և պետք է ամբողջ աշխարհին գրել, որ Քրիստոսին երկրպագեն իբրև ճշմարիտ Աստծու:

Ողջ եղիր:

Հոռմեացիների Տիբերիոս կայսրը ողջունում է հայոց Աբգար թագավորին:

Քո մտերմության նամակը կարդացին իմ առաջ, դրա համար մեր կողմից շնորհակալություն: Թեպետ և առաջուց մենք շատերից էինք այդ լսել, բայց և Պիղատոսը ստուգապես մեզ հայտնեց նրա հրաշքների մասին, և թե հարությունից հետո շատերը հավատացին, թե նա Աստված է: Ուստի և ես ևս կամեցա անել այն, ինչ որ դու մտածել ես: Բայց որովհետև հոռ-

մեացիների սովորությունն այնպես է, որ միայն թագավորի հրամանով Աստված չեն ընդունում, մինչև որ նա սինկղիստոսի կողմից չփորձվի, չքննվի, ուստի ես այս բանը սինկղիստոսին հայտնեցի, բայց սինկղիստոսն արհամարհեց, որովհետև առաջուց իր կողմից քննված չէր: Բայց մենք հրաման տվինք, որ այն ամենին, ում Հիսուսը հանելի թվա, նրան Աստված համարեն, և մահ սպառնալիք նրանց, ովքեր քրիստոնյաների վրա կչարախոսեն: Իսկ հրեա ժողովրդի վերաբերմամբ, որոնք հանդգնեցին նրան խաչել, որի մասին լսում եմ, թե ոչ թե արժանի էր խաչվելու և մահվան, այլ պատվի և երկրպագության, նրանց գործը կքննեմ և արժանավոր պատիժը կհատուցանեմ, երբ ազատ ժամանակ գտնեմ իսպանացիների պատերազմից, որոնք իմ դեմ ապստամբվել են:

Պատմ. 2013թ., ՕՆՑ (4) (34)

Հայոց Արգար Թագավորը իր տիրոջը՝ հռոմեացիների Տիբերիոս կայսրին ողջունում է:

Քո տերության վայել բուղթը տեսա և ուրախացա քո մտածած հրամանի վրա: Եթե վրաս չես նեղանա՝ սինկլիտոսի այդ գործը շատ մեղադրելի է, որովհետև դրանց մոտ աստվածությունն արվում է մարդկանց քննությանմբ, ուրեմն այսուհետև եթե Աստված մարդուն հանելի չլինի, էլ չի կարող Աստված լինել, և սրանից հետևում է, թե մարդը պետք է Աստծուն թողություն տա: Բայց դու, տեր, բարեհաճիր ուրիշ մարդ ուղարկել Երուսաղեմ՝ Պիղատոսի փոխարեն, որպեսզի նա անարգանքով հեռացվի այն իշխանությունից, որի վրա դու նշանակել ես նրան, որովհետև նա հրեաների կամքը կատարեց և Քրիստոսին անմեղ տեղը խաչեց առանց քո հրամանի:

Արգարն այս գրելով՝ թղթի պատճենը դրեց իր դիվանի մեջ, ինչպես և մյուսները: Նա գրեց նաև Ասորեստանի մանկահասակ Ներսեհ Թագավորին Բարելոն:

Հայոց Արգար Թագավորը իր որդի Ներսեհին ողջունում է:

Քո ողջույնի գիրը տեսա, Պերոգին կապանքներից ազատեցի և հանցանքը ներեցի, և եթե կամենաս, նշանակիր նրան Նինվեի վերակացու, ինչպես ուզում ես:

Գալով քո ինձ գրածին, թե ինձ մոտ ուղարկիր այդ բժշկին, որ այդ հրաշքները գործում է և քարոզում է մի ուրիշ Աստված, որ հրից ու ջրից վեր է, որպեսզի տեսնեմ ու լսեմ նրան,՝ նա բժիշկ չէր մարդկային գիտությամբ, այլ աշակերտ էր հրի և ջրի Արարիչ Աստծու Որդու, և նա ուղարկվեց Հայաստանի կողմերը, ինչպես նրան վիճակ էր ընկել: Բայց նրա գլխավոր ընկերներից Սիմոն անունով մեկը ուղարկված է այստեղ, Պարսկաստանի կողմերը, նրան փնտրիր, գտիր և նրանից կլսես, ինչպես քո Արտաշես հայրը: Նա բոլոր հիվանդությունները կբժշկի և կյանքի հաճապարհ ցուց կտա:

Նաև Պարսից Արտաշես Թագավորին գրեց հետևյալ ձևով:

Հայոց Աբգար թագավորը իր եղբայր պարսից Արտաշես թագավորին ողջունում է:

Գիտեմ, որ դու արդեն լսած կլինես Հիսուս Քրիստոսի՝ Աստծու Որդու մասին, որին հրեաները խաչեցին և որ մեռած տեղից հարություն առավ և իր աշակերտներին ուղարկեց ամ-

բողջ աշխարհը՝ ամեն տեղ ուսուցանելու: Նրա գլխավոր աշակերտներից Սիմոն անունով մեկը քո տերության կողմերում է: Արդ՝ փնտրիր, գտիր նրան, և նա կբժշկի ձեզ մոտ եղած բոլոր ախտերն ու հիվանդությունները և կյանքի ճանապարհ ցույց կտա: Դու հավատա նրա խոսքերին, դու և քո եղբայրները և բոլորը, որ կամովին հնազանդվում են քեզ: Որովհետև ինձ ախորժելի է, որ դուք մարմնով իմ ազգականներս, նաև հոգով իմ մտերիմ հարազատները լինեք:

Եվ դեռ այս օրերի պատասխանը չստացած՝ Աբգարը վախճանվում է երեսունութ տարի թագավորելուց հետո:

ՄԵՐ ԱՌԱՔՅԱԼՆԵՐԻ ՆԱՀԱՏԱԿՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ

Աբգարից հետո հայոց թագավորությունը երկու մասի է բաժանվում, որովհետև նրա Անանուն որդին թագադրվեց ու թագավորեց Եդեսիայում, իսկ նրա քեռորդին՝ Սանատրուկը թագավորեց Հայաստանում: Սրանց ժամանակ պատահած անցքերը նախապես գրված են ուրիշների կողմից, ինչպես Թադեոս առաքյալի Հայաստան գալը, Սանատրուկի հավատալը և հայոց նախարարների երկյուղից հավատը թողնելը, առաքյալի և նրա հետ եղողների վախճանը Շավարշան գավառում, որ այժմ Արտազ է կոչվում, ապառաժ քարի պատռվելը և ա-

ռաքյալի մարմինն ընդունելով էլի իրար միանալը, հետո աշակերտների նրա մարմինն այնտեղից առնելը և դաշտում թաղելը, և թագավորի Սանդուխտ դստեր նահատակվելը ճանապարհին մոտ և վերջերս երկուսի նշխարներն հայտնվելը և առապարը փոխադրվելը: Այս բոլորը, ինչպես ասացինք, մեզանից առաջ պատմված է ուրիշների կողմից, ուստի կարևոր չհամարեցինք մանրամասն կրկնել: Նույնպես մեզանից առաջ ուրիշների կողմից պատմված է առաքյալի աշակերտ Ադդեի վախճանը Եդեսիայում Աբգարի որդու ձեռքով:

Մատթ. 23:34-35
(ՅԳ)

ՀՈԺԱՐՈՒԹՅԱՄԲ ՈՒ ԱՆՏՐՏՈՒՆՁ ԿՐԵՆՔ ՄԵՐ ԽԱՉԸ

«Փոխած խաչ» վերնագրով բանաստեղծություն կա, որում պատմվում է մի տանջված հոգու մասին, որը համոզված է, թե շրջապատում իր խաչն ամենա-
ծանրն է: Այդ հոգին շատ էր ցանկանում փոխել իր խաչը:

Գիշերը երազում տեսնում է, որ ինքը մի սենյակում է, որտեղ դրված են տարբեր ձևերի, չափերի խաչեր: Դրանց մեջ նկատում է մի փոքր, բայց շատ գեղեցիկ, ոսկեզօծ, աղամանդակուտ խաչ:

- Այ այս խաչը ես կարող եմ անտրտունջ կրել,- մտածում է նա:

Նա փորձում է բարձրացնել խաչը, սակայն նրա տկար մեջքը ճոճվում է խաչի ծանրության տակ: Ոսկու և աղամանդների ծանրությունը նրա ուժերից վեր էին:

Հետո տեսնում է մի այլ խաչ՝ գեղեցիկ, վրան փորագրված ծաղիկներով:

- Այ սա անկասկած ինձ հարմար կլինի:

Փորձում է բարձրացնել, սակայն ծաղիկների տակ թաքնված են լինում սուր-սուր փշեր, որոնք վիրավորում են նրա ձեռքերը:

Այսպես նա տնտղում է բոլոր խաչերը: Աչքն ընկնում է մի համեստ, առանց զարդարանքների խաչի, որի վրա ընդամենը մի քանի բառ էր գրված: Այս խաչը նրան թվում է ամենահարմարն ու ամենաթեթևը: Լուսնի լույսի տակ ուշի-ուշով զննելով խաչը՝ նկատում է, որ դա իր հին խաչն է:

Աստված ավելի լավ գիտե, թե ո՞ր խաչը մենք կարող ենք տանել: Մենք չգիտենք, թե ուրիշների խաչերն ինչ ծանրություն ունեն: Մենք նախանձում ենք հարուստներին, իսկ նրանք կրում են այն ծանր խաչը: Իսկ այ՛, մյուս՝ զարդարուն խաչը այն մարդունն է, որի կյանքը թվում է հրաշալի երազ:

Եթե մենք կարողանալինք փորձել բոլոր խաչերը, ապա կտեսնեինք, որ ամենահարմարը մերն է:

ՉՎԱԽԵՆԱՆՔ ԴԺՎԱՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻՑ

Արաբները մատղաշ արմավենիների սաղարթի վրա ծանր քարեր են դնում, որպեսզի ծառերը լավ աճեն: Քարերը կանխում են ծառի աճը դեպի վեր և զարկ են տալիս նրա լայնքի ընդարձակմանը: Ծառը դառնում է ավելի ամուր և սաղարթախիտ, արմատներն ամրանում են, պտուղները՝ շատանում:

Եթե աֆրիկացուն պետք է լինում անցնել հորդ գետով, նա իր գլխին ծանր քար է դնում: Ծանրությունը նրա ոտքերին ամրություն է տալիս, և նա հեշտությամբ անցնում է հեղեղատը:

Ստոկհոլմի թանգարաններից մեկում ցուցադրված է հայտնի «Վազա» նավը, որը ծովի հատակում է մնացել 333 տարի: Այն սուզվել է հենց առաջին ուղերթին՝ լողալով ընդամենը 1500 մետր: Ադետի պատճառների մասին շատ ենթադրություններ կան: Որոշ հետազոտողներ ենթադրում են, որ նավը չի ունեցել անհրաժեշտ ծանրություն (բալաստ): Բալաստը ոչ պիտանի բեռն է, որն օգտագործվում է որոշակի նպատակներով:

Շատերը չարչարանքները համարում են ավելորդ բեռ, որից աշխատում են արագ ազատվել: Սակայն Աստծու մոտ դա ոչ թե ավելորդ բեռ է, այլ միջոց՝ մարդուն Իր նպատակին հասցնելու համար: Այդ բեռը պետք է մեր կյանքին անհրաժեշտ խորություն տա:

*Հիսուս Զրիստոսն
Ինքն էլ անցավ տանջանքի
ճանապարհով, որպեսզի
հայտնի Աստծու Սերը:*

*Նրա տանջանքները
մեզ համար քավության
միջոց դարձան:*

Պատկեր, 2013թ., ՓՆՑ (43)

Յախտենական Աստուածը քեզ ապաւեն է, ու անոր յախտենական բազուկները քեզի պաշտպան են:

Բ Օրինաց 33.27

Ն Ք Ա

Բ Ա Ջ Ո Ւ Կ Ն Ե Ր Ի Մ Ե Ջ

Հայր ու որդի միասին հյուր են գնում: Ճանապարհին, լեռան ստորոտում հանդիպում են մի կամրջի, որը պետք էր կտրել-անցնել: Տղան վախենում է ու չի համարձակվում անցնել կամուրջը: Երկար ժամանակ համոզելուց հետո հորը հաջողվում է մանչուկին անցկացնել կամրջով: Տղան նեղ կամրջով անցնում է ու միաժամանակ լաց լինում: Նա այնքան է վախենում, որ ոչինչ այլևս չի ուրախացնում նրան՝ ո՛չ խաղը, ո՛չ ընկերները: Երեխան անընդհատ հարցնում է

հորը. «Ե՞րբ ենք տուն վերադառնալու: Ես վախենում եմ, որովհետև երբ այստեղ եկանք՝ լույս էր, բայց գնալիս մութ կլինի»:

Վերջապես հոգնածությունից նա քնում է բազմոցի մի անկյունում: Հայրն զգուշորեն գրկում է տղային ու տանում տուն՝ անցկացնելով այն կամրջով, որից նա այնքան վախենում էր:

Երեխան ոչինչ չէր զգացել, ուստի հաջորդ օրը, երբ արթնանում է, հարցնում է. «Երեկ ինչպե՞ս ես ինձ անցկացրել կամրջով, չե՞ որ շատ մութ էր»: «Ես քեզ անցկացրել եմ իմ բազուկների մեջ», - պատասխանում է հայրը:

Իսկ մենք չե՞նք վախենում մեր առջև ծառացած երևույթներից ու այդ կամրջի նման նեղ ճամփաներից: Գուցե վախենում ենք մեր կյանքի վերջի՞ն կամրջից, որ դեպի մահ է առաջնորդում: Երկնային Հայրն ասում է՝ Դուք Իմ բազուկներում եք: Բայց մի հարցի նախ պետք է պատասխանենք՝ արդյո՞ք պատրաստ ենք մեր անձը վստահել Ամենագոր Աստծուն: Նա մեր Հա՞յրն է:

Հիսուսն ասել է. «....մէկը Հօրը քով չգար՝ եթէ ոչ ինձմով» (Հովհաննոս 14.6):

Անիկա Հովուի պէս իր Հօտը պիտի Հովուէ, գառնուկները իր բազուկովը պիտի ժողվէ, ու զանոնք իր գիրկին մէջ պիտի կրէ:

Եսայիա 40.11

Գրիգոր Նարեկացի «Մատյան ողբերգության»

Բան ԿԸ

Սրտի խորքերից խոսք Աստծու հետ
Թ

Չչարչարվեցի երբեք արևոխք հսձելու համար,
Որ խռովահոյզ ձմեռնամուտին
Պատրաստված լինեմ կերակրվելու.
Չկառուցեցի ամրակուռ որմեր,
Եվ ոչ էլ հարկիս ձեղուն ձգեցի,
Որ պատասպարված լինեմ մրկաշունչ փոթորիկներից.
Չամբարեցի գեթ մի փոքր պաշար
Անհատնում ուղին դուրս գալուց առաջ,
Որ փարատեի տագնապը սովի...
Ոչ դիմացից ինձ անվտանգություն,
Ոչ էլ թիկունքիս պատասպարություն ապահովեցի,
Ոչ աջ ձեռքիս մեջ զենքեր ունեցա
Եվ ոչ էլ ձախով վահան կրեցի,
Որ պատերազմում կարողանայի մնալ անվնաս.
Ոչ նժույգներիս զրահ հագցրի,
Ոչ մարտիկներիս՝ զինավառություն,
Որ կարենայի ճակատ հարդարել:
Վաղահաս պտուղն աչքաթող արի,
Իսկ վերջնահասից արդեն ուշացա.
Եվ ահա բոլոր բարիքներից զուրկ չվարել եմ ես.
Ոչ ունեմ հիմա մաքրության ծաղիկ,
Եվ ոչ էլ, ավա՛ղ, ողորմության յուզ:
Գիշեր է խավար, մռայլ ու անշուշ.
Մահվան անհատնում նիրհով եմ քնած,
Մինչդեռ տագնապը կանչողի փողի ճեպում է անդուշ.
Հարսանյաց զարդից նորեն մերկացա
Ու վարքիս ձեթը թափեցի կրկին.
Եվ հարսանիքի դուռն ահավասիկ փակվում է իմ դեմ:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել խմբագրության համար, որպեսզի թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

ՀԻՍՈՒՄԻ ԽԱՉԸ՝ ԻՆՁ ՀԱՄԱՐ

Որդեգիրն եմ ես խաչյալ Հիսուսիս,
Նրա խաչից եմ ծնունդս առել,
Այդ խաչը նաև պարծանքն է կյանքիս,
Որից հույսերիս ճրագն եմ վառել:

Հիսուսիս խաչը առանցքն է կյանքիս.
Այդ խաչից եմ իմ խաչը վերցրել:
Այդ խաչը նաև զորությունն է իմ,
Լոկ այդ խաչով եմ իմ խաչը տարել:

Հիսուսիս խաչը նեցուկն է կյանքիս,
Անկումիս պահին նրան եմ կառչել,
Այդ խաչը նաև դրոշն է կյանքիս,
Նրան եմ հավերժ հովանիս արել:

Հիսուսիս խաչը փրկագինս է,
Նրանով եմ իմ պարտքերը մարվել,
Իսկ Հիսուս անձը թանկագինս է,
Նրան եմ կյանքիս առաջնորդն արել:

Մ. Սվարյան